

„Sd et Folkethinget — med Henvisning til sin Beslutning af 12te Oktober d. A., hvorved „Foreløbig Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling af 1ste April d. A.“ for- kastedes — udtaler:

at det foreliggende Lovforslag i sit Indhold er uforeneligt med den grundlovmæs- sige Bevillingsret, i sine Motiver er en For- negtelse af Gyldigheden af den nævnte For- kastelse og i det Hele giver Udtryk for den grundlovsstridige Opfattelse af Regjeringen, at bemeldte foreløbige Lov ved sin Udstedelse skabte og fremdeles, endog trods Folkethin- gets Forkastelse, afgiver et retsgyldigt Grund- lag for Landets Styrelse — og

at Thinget som Følge heraf ikke kan fremme dette Lovforslag uden at krænte Be- villingsretten, fornegte Gyldigheden af sin tidligere Forkastelse og gjøre sig medansvar- lig for Forkastelsen af det nuværende grund- lovsstridige Reglement.

— gaar Thinget med Udtalelsen af den skarpeste Mistillid til Ministeriet over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Seg tror, at jeg paa dette Trin af For- handlingen ikke behøver nærmere at forklare de enkelte Punkter, som her ere nævnte. Selv de nye Medlemmer af Thinget ville forment- lig være velkendte med de Ting, som der her er Tale om, og jeg skal derfor, hvis der ikke fra anden Side gives Anledning dertil, ikke nærmere motivere dette Forslag, men foreløbig slutte, idet jeg anmoder den ærede Formand om at tage dette Forslag til Af- stemning.

Formanden (Høgsbro): Det er altsaa om dette Forslag, Forhandlingen nu vil dreie sig.

Seg skal endnu en Gang oplæse det.

[Formanden oplæste Forslaget, se ovenfor].

Solstein: Forudsætningen er jo altsaa, som jeg for lidt siden tillod mig at sige, at der her foreligger et Forslag til en midler- tidig Finantslov. Jeg siger, at dette er Oppositionens og Thingets Forudsætning, thi da Thinget bestemt maa hævde Gyldig- heden af sin Forkastelse ifølge det private Initiativ, saa er Thinget nødt til konsekvent at fastholde, at den saakaldte provisoriske Finantslov ikke eksisterer mere, eftersom den jo selvfølgelig ikke kan opstaa igjen ved et blot og bart Forslags Fremsettelse, men kun kan komme frem derigennem, at der paant bliver gjort Brug af Lovgivnings- magten og ikke blot af Forslagsretten. Det er logisk saa klart som muligt, det behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa. Des-

uden er Sagen jo afgjort derved, at For- manden ikke tilstøder nogen Indsigelse der- imod ifølge tidligere Praxis. For Oppo- sitionens Vedkommende er det ogsaa ud- trykkelig erkjendt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg), at der her ikke foreligger en provisorisk Finantslov. Om dette Punkt ere vi altsaa enige: der foreligger her et Forslag til en midlertidig Finantslov for indeværende Aar, og det er dette Forslag, som her foreslaas behandlet gennem Vedtagelse af en Dagsorden om at afvise Forhandlingen derom. Nu vil jeg til- staa, at det undrer mig noget, hvorfor man vil gaa den Vej. Jeg savner Forklaringen deraf i det, der foreligger. Sagen er jo nemlig den, at et Forslag lig det, der nu her i Dag foreligger til Behandling, har foreligget til Behandling før, nemlig allerede i 1887, og er blevet behandlet af hele Oppositionen ganske paa samme Maade, som jeg har foreslaaet nu i Dag. Det første Aar, nemlig i 1885—86, gik man jo, som bekendt, en anden Vej, der var en naturlig Konsekvens af, at man negtede Finants- lovens Overgang til 2den Behandling. En naturlig Konsekvens heraf var, at man ogsaa negtede det midlertidige Finantslov- forslag Overgang til 2den Behandling. Desuden er det jo aabent vedkjendt og gjentagne Gange fremsat her fra vor Side, at Grunden, hvorfor man negtede at bevillge dengang, var, at man vilde afstvinge Re- gjeringen en aaben Erkjendelse, en aaben Bekjendelse af, hvorledes den stillede sig overfor Anvendelsen af de yderste konstitu- tionelle Midler, men da dette var naact, havde denne Fremgangsmaade ingen Nytte og Betydning mere. Derfor forandrede Thinget ogsaa allerede i 1886 sin Frem- gangsmaade, og dette viste sig ikke alene med Hensyn til selve det indeværende Aars Finantslov, men ogsaa Aaret derefter for det paafølgende Aars Finantslov og ganske særlig med Hensyn til den midlertidige Fi- nantslov. I Aaret 1886—87 forelaa nemlig affkurat de samme Forhold og Omstændig- heder som de, der foreligger i dette Dieblif. I 1886 blev Forslaget fremsat fra Regje- ringens Side efter først at være forkastet af Folkethinget ifølge det private Initiativ. Folkethinget stillede sig overfor det saa- ledes forelagte Regjeringsforslag paa den Maade, som jeg her har foreslaaet, og som det altid senere har stillet sig, idet det betragtede det som en midler- tidig Finantslov, efter at den provisoriske Finantslov var forkastet, lad det gaa til anden Behandling, foreslog det henvis til Finantsudvalget og lod det ligge der. Dette